

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 8 listopada 2017 roku w sprawie o sygn. akt XVIII C 3903/17 z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. przeciwko I. U. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo.

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd I instancji ustalił, że (...) w H. w Republice Finlandii jako cedent i Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. jako cesjonariusz zawarli 31 marca 2016 roku umowę przelewu wierzytelności.

Oceniając zgromadzony materiał dowodowy Sąd Rejonowy wskazał, że o tym, iż okoliczności sprawy budzą wątpliwości, powód dowiedział się najpóźniej z postanowienia z dnia 1 czerwca 2016 roku, wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w uzasadnieniu którego stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty oraz przekazano sprawę Sądowi Rejonowemu. Zachodzą zatem przesłanki wyłączenia domniemania z art. 339 § 2 k.p.c.

Powód nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie żądania, dokumenty załączone do pisma z dnia 4 sierpnia 2017 roku (k. 10 – 14) to niepotwierdzone za zgodność kserokopie, które nie mogą być dowodem. Również dokumenty z k. 15 – 20 nie mają istotnej mocy dowodowej, gdyż stanowią wprawdzie wydruki z systemu informatycznego, nie mają jednak żadnych cech szczególnych, pozwalających na ich jednoznaczną identyfikację w jakimkolwiek systemie informatycznym. Nie wiadomo zatem kto, kiedy i z jakiego programu, działającego na jakiej bazie danych, je wygenerował. Potwierdzenie wykonania przelewu (k. 21) wskazuje zaś na zupełnie inny tytuł (numer) niż dałoby się zidentyfikować nawet w oparciu o omówione wcześniej kserokopie czy wydruki. Istnieje również sprzeczność co do kwoty pożyczki między treścią wydruku rzekomej umowy pożyczki (kwota pożyczki: 1.450 zł, względnie całkowita kwota pożyczki: 1.838,61 zł) a kopią załącznika do umowy cesji (1.800 zł kapitału) – nigdzie tej rozbieżności nie wyjaśniono. Nie ma wreszcie dowodu spełnienia świadczenia wzajemnego przez domniemanego pożyczkodawcę.

Powód nie wykazał istnienia opisanej w uzasadnieniu umowy, w zakresie której powód byłby następcą prawnym pierwotnego wierzyciela. W postępowaniu uproszczonym zmiana przedmiotowa powództwa jest niedopuszczalna, stąd powództwo podlega oddaleniu w całości.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie:

- art. 60 k.c. w zw. z art. 29 ust.1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim poprzez ich błędną wykładnię, a mianowicie przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że oświadczenie woli o zawarciu umowy pożyczki dla swojej ważności wymaga formy pisemnej w sytuacji, gdy wykładnia ww. przepisów prowadzi do wniosków, iż forma pisemna zastrzeżona została jedynie dla celów dowodowych;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. brak wszechstronnego rozważania zebranego w sprawie materiału przez Sąd I instancji i odmówienie mocy dowodowej przedłożonym w sprawie dokumentom, w sytuacji, gdy przedmiotowe dokumenty winny być traktowane jako dowody należycie wykazujące istnienie przysługującej powodowi należności;

- art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania stron – strony pozwanej w sytuacji, gdy zdaniem Sądu (czemu powód konsekwentnie zaprzecza) w sprawie brak było środków dowodowych,

- art. 308 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodów z przedłożonych w postępowaniu dokumentów, jako dowodów utrwalonych za pomocą urządzeń wskazanych w przepisie,

- art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości, w sytuacji gdy w przedmiotowym stanie faktycznym takie wątpliwości nie wystąpiły, czego skutkiem winno być przyjęcie przez Sąd wskazanych przez powoda twierdzeń za prawdziwych,

- art. 208 § 1 kpc poprzez jego niezastosowanie i, w przypadku powzięcia wątpliwości przez Sąd Orzekający, zaniechanie wezwania strony powodowej do przedstawienia dowodów oraz zajęcia stanowiska, celem wyjaśnienia wątpliwości Sądu.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.053,61 zł wraz z odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty i kosztami postępowania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rewidenta. Ewentualnie skarżący wniósł o uchYLENIE zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania wraz z obowiązkiem orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego.

Zaznaczyć należy również, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, które ocenione w zgodzie z dyrektywami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c. czynią ten zarzut chybionym. Właściwie, na podstawie zaoferowanych przez skarżącego dowodów, Sąd Rejonowy mógł ustalić jedynie to, że (...) w H. w Republice Finlandii jako cedent i Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. jako cesjonariusz zawarli 31 marca 2016 roku umowę przelewu wierzytelności.

Za chybiony uznać także należy zarzut naruszenia art. 232 zd. 2 k.p.c.

w zw. z art. 299 k.p.c. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady kontradyktoryjności, a więc dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu może nastąpić jedynie wtedy, gdy nie ma innej możliwości doprowadzenia do właściwego rozstrzygnięcia sprawy. Jest to prawo sądu, a nie obowiązek i skorzystanie z tego uprawnienia uzależnione jest od oceny danej sprawy. Należy zatem podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 308 k.p.c. Sąd Okręgowy nie dopatruje się pominięcia przez Sąd I instancji wymienionych w powołanym przepisie dowodów, których co wymaga podkreślenia, powód w tej formie nie składał.

Odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., wskazać należy, że okoliczność, iż w sprawie wydano wyrok zaoczny nie oznacza, że powództwo

w takim wypadku jest zawsze uwzględniane w całości. Niezajęcie stanowiska przez pozwanego odnośnie żądania pozwu nie zwalnia powoda z obowiązku wykazania zobowiązania pozwanego. W art. 339 § 2 k.p.c. określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego. Zgodnie z tym przepisem sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości

– zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym nie obowiązuje bowiem domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c., negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r. III CRN 30/72, publ. LEX nr 7094).

Dyspozycja wymienionego przepisu wskazuje wyraźnie, że sąd orzekający może przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, jedynie wtedy, gdy nie budzą one uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Analiza akt niniejszej sprawy nie pozwala zaś odmówić słuszności stanowisku Sądu Rejonowego, że okoliczności wskazywane przez powoda jako uzasadnienie powództwa budzą wątpliwości, co nie pozwala na jego uwzględnienie w żadnym zakresie.

W kontekście powyższych uwag jako niezasadny należy też potraktować zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 60 k.c. w zw. z art. 29 ust.1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz.U. z 2016 roku, poz. 1528) poprzez ich błędną wykładnię. Sąd Rejonowy w swoich rozważaniach w ogóle nie powoływał się na wskazane przepisy prawa materialnego, ponieważ nieudowodnione zostało istnienie umowy, z której miałyby wynikać następstwo prawne względem pierwotnego wierzyciela w odniesieniu do dochodzonej niniejszym pozwem wierzytelności. Nie mógł zatem analizować, czy umowa ta została zawarta we właściwej formie.

Skarżący nie dostrzega, że podstawą oddalenia powództwa było nieudowodnienie okoliczności stanowiących jego podstawę. Powództwo było już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nieprzygotowane, gdyż strona powodowa nie przedstawiła dowodów umożliwiających weryfikację tego, czy wierzytelność w ogóle istniała i jakiej była wysokości, a ponadto nie wykazał, że doszło do jej przelewu na rzecz powoda przez pierwotnego wierzyciela. Trzeba pamiętać, że powód trudni się profesjonalnie działalnością gospodarczą, której standardy wymagają zachowania pełnej dokumentacji dotyczącej konkretnej wierzytelności i zaprezentowania jej Sądowi w sposób nie budzący wątpliwości, zwłaszcza w odniesieniu do konsumenta.

Wniosek apelacji o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rewidenta w sytuacji, gdy nie był on zgłaszany przed Sądem I Instancji i nie zostały wyjaśnione okoliczności spóźnionego zgłoszenia nie podlega uwzględnieniu w świetle art. 381 k.p.c.

Mając na uwadze niezasadność zarzutów apelacyjnych oraz jednocześnie brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.